

C/2023/48

9.10.2023

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – ClientEarth i Collectif Nourrir/Komisja

(Sprawa T-399/23)

(C/2023/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Ixelles, Belgia) i Collectif Nourrir (Montreuil, Francja) (przedstawiciel: C. Baldon, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 5 maja 2023 r. (Ares(2023)3182983), na mocy której Komisja oddaliła wniosek z dnia 3 listopada 2022 r. o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, złożony na podstawie art. 10 rozporządzenia Aarhus⁽¹⁾;
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji oddalającą wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji, na mocy której instytucja ta zatwierdziła francuski krajowy plan strategiczny w ramach WPR (zwanej dalej „decyzją o zatwierdzeniu”) na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/2115⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem KPS”), strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy szeregu błędów odnoszących się do kompetencji Komisji do wydania decyzji o zatwierdzeniu.

Część pierwsza oparta jest na naruszeniach prawa, jakimi zdaniem strony skarżącej obarczona jest zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim uznano w niej, po pierwsze, że Komisja nie mogła ani nie powinna była przeprowadzać szczegółowej kontroli zgodności planu z rozporządzeniem KPS na podstawie art. 118 tego rozporządzenia, a po drugie, że zakres kontroli przeprowadzanej przez Komisję na podstawie tego artykułu ogranicza się do „ogólnej strategii interwencji” i „ogólnego przyczyniania się” do realizacji szczegółowych celów klimatycznych i środowiskowych określonych w art. 6 ust. 1 lit. d), e) i f) rozporządzenia KPS, bez uwzględnienia potencjalnej skuteczności przyczyniania się przez ujęte w planie środki do realizacji owych celów.

Część druga dotyczy zawartego w zaskarżonej decyzji oczywistego błędu w ocenie, polegającego na odmowie przeprowadzenia procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji o zatwierdzeniu i na uznaniu, że Komisji przysługują kompetencje do wydania owej decyzji na podstawie art. 118 ust. 6 rozporządzenia KPS, mimo że we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej wykazano, iż określone w planie strategii interwencji nie są w stanie skutecznie przyczynić się do realizacji szczegółowych celów klimatycznych i środowiskowych rozporządzenia KPS.

2. Zarzut drugi jest oparty na dwóch oczywistych błędach w ocenie dotyczących przyczyniania się planu do realizacji szczegółowego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia KPS i do osiągnięcia długoterminowych krajowych wartości docelowych wynikających z prawa Unii w dziedzinie ochrony klimatu.

Część pierwsza jest oparta na oczywistym błędzie w ocenie, którym obarczona jest zaskarżona decyzja, w zakresie, w jakim oddalono w niej jako bezzasadne zawarte we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej argumenty zmierzające do wykazania, że przewidziana w planie strategii interwencji nie jest w stanie skutecznie przyczynić się do realizacji szczegółowego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. d) rozporządzenia KPS, oraz uznano, że decyzja o zatwierdzeniu spełnia wymogi art. 118 ust. 4 rozporządzenia KPS.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021, L 435, s. 1).

Część druga jest oparta na zawartym w zaskarżonej decyzji błędzie w ocenie, polegającym na oddaleniu jako bezzasadnych zawartych we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej argumentów zmierzających do wykazania, że przewidziana w planie strategia interwencji nie jest w stanie przyczynić się w spójny sposób do realizacji krajowego celu redukcji emisji w sektorze rolniczym o 18 % w 2030 r. w stosunku do poziomów z 2005 r., zgodnie z art. 109 ust. 2, oraz na uznaniu, że decyzja o zatwierdzeniu spełnia wymogi określone w art. 118 ust. 4 rozporządzenia KPS.

3. Zarzut trzeci jest oparty na dwóch oczywistych błędach w ocenie dotyczących przyczyniania się planu do realizacji szczegółowego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. e) rozporządzenia KPS oraz do osiągnięcia długoterminowych krajowych wartości docelowych wynikających z prawa Unii w dziedzinie ochrony zasobów wodnych.

Część pierwsza jest oparta na oczywistym błędzie w ocenie, polegającym na oddaleniu jako bezzasadnych zawartych we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej argumentów zmierzających do wykazania, że przewidziana w planie strategia interwencji nie jest w stanie skutecznie przyczynić się do realizacji szczegółowego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. f) rozporządzenia KPS, oraz na uznaniu, że decyzja o zatwierdzeniu spełnia wymogi określone w art. 118 ust. 4 rozporządzenia KPS.

Część druga jest oparta na oczywistym błędzie w ocenie, polegającym na oddaleniu jako bezzasadnych zawartych we wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej argumentów zmierzających do wykazania, że przewidziana w planie strategia interwencji nie jest w stanie przyczynić się w spójny sposób do osiągnięcia krajowych wartości docelowych wynikających z dyrektywy 2000/60/WE i z dyrektywy 91/676/EWG, zgodnie z art. 109 ust. 2, oraz na uznaniu, że decyzja o zatwierdzeniu spełnia wymogi określone w art. 118 ust. 4 rozporządzenia KPS.

4. Zarzut czwarty jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie dotyczącym przyczyniania się planu do realizacji szczegółowego celu określonego w art. 6 ust. 1 lit. f) rozporządzenia KPS, polegającym na oddaleniu przez Komisję jako bezzasadnego wniosku o wszczęcie procedury odwoławczej, mimo że wykazano w nim, iż strategia interwencji nie jest w stanie rzeczywiście zaspokoić mających pierwszorzędne znaczenie potrzeb zidentyfikowanych przez Francję i związanych z ochroną i odtwarzaniem bioróżnorodności, oraz na uznaniu, że decyzja o zatwierdzeniu spełnia wymogi określone w art. 118 ust. 4 rozporządzenia KPS.
